

Videojocs, Whatsapp i el cor que em va plantar

Text: Sandra Gómez Rey

Il·lustracions: Guillem Escriche

El meu nom és Oriol, però els meus amics i la meva família m'anomenen Uri. Fa dos anys tenia tretze anys, i la gent que m'estimava em va salvar de viure el pitjor aniversari de la meva vida. Com? Doncs, deixant-me plantat. Sí, el dia del meu aniversari tothom va decidir passar de mi. Però això, justament això és el que em va fer reaccionar, i adonar-me que l'equivocat era jo.

M'encantaven els videojocs i jugar en xarxa. No és pas dolent jugar-hi. El problema és que jo hi jugava tantes hores com podia, i no feia cap altra cosa. També m'encantava xatejar al Facebook i per Whatsapp, tancat a la meva habitació, passant de tot. De tot, vull dir, passant d'estudiar i dels meus pares. Al meu rotllo. Passant de tothom.

Així, doncs, el dia del meu aniversari havia pensat fer el de sempre. Xatejar, xatejar, jugar, xatejar, jugar i jugar. Seguir amb la meva vida solitària; jo i les pantalles; aïllat a la meva habitació. Fer qualsevol altre cosa em feia pal. Molt pal. Però molt.

I llavors tot va començar a passar. Van trucar a la porta de casa. No tenia intenció d'obrir. Ja he dit que passava de tot. Tot em sobrava, excepte la consola, el mòbil i l'ordinador, és clar. Però van insistir. Trucar i trucar. I vaig anar a obrir.

“Qui deu ser!? Pesats!”, vaig pensar.

En obrir, vaig flipar per primer cop, el dia del meu aniversari. Al porxo —vivim en un casa unifamiliar, que té un jardí petit i bonic al davant, i que l’has de creuar per entrar a casa—, els meus pares, plantats com dues tomaqueres, tenien les maletes fetes, a terra, al costat dels peus.

—Marxem. Et deixem sol —va dir la meva mare.

—Estem tips de que ens ignoris, de que no ens facis punyeter cas —va afegir el meu pare.

—Aquí et quedes. Tu, les pantalles, les poques hores que dorms i el teu fracàs escolar —va etzibar la mare.

—Has guanyat la guerra. Ni una paraula més de “posa l’ordinador al menjador” o de “no t’aïllis a l’habitació”. S’ha acabat —va sentenciar el pare.

I se’n van anar.

—Avui és el meu aniversari —vaig mormolar en un intent covard d’impedir que marxessin. Però van creuar el jardí i es van allunyar.

Vaig tornar a tancar-me a l’habitació. Mentre treia el *pause* al videojoc, una veu interior em xiuxiuejava que l’estava pifiant. Però no la vaig escoltar, sinó que em vaig posar a jugar per oblidar que m’estava quedant sol.

Aleshores, van tornar a trucar a la porta. Sí, una altra vegada. No tenia intenció d'obrir. Ja he dit que passava de tot. Tot em sobrava, excepte la consola, el mòbil i l'ordinador, és clar. Però van insistir. Trucar i trucar. I vaig anar a obrir.

“Qui deu ser!? Pesats!”, vaig pensar.

En obrir, vaig flipar per segon cop, el dia del meu aniversari. Al porxo, els meus dos millors amics, el Pau i el Braulí, erectes com dues carbassones, em miraven amb cara de persones humanes amb ganes d'interactuar.

—Hi ha partit de futbol al camp de dalt. Nosaltres hi anem a jugar —va dir el Pau.

—T'hi apuntes, no? —em va preguntar el Braulí.

—No —vaig dir jo.

—Per què no? —em va preguntar el Pau.

—M'ho passo més bé parlant al xat —vaig respondre.

—Tio, estàs aïllat —em va dir el Braulí—. I t'estàs sortint panxa de no moure't de la cadira.

—Adéu —van dir.

I se'n van anar.

—Avui és el meu aniversari —vaig cridar en un intent inútil d'impedir que marxessin. Però van creuar el jardí i es van allunyar.

Vaig tornar a tancar-me a l'habitació. Mentre em posava a xatejar amb un desconegut, la veu interior em va tornar a xiuxiuejar que l'estava cagant. Les veus interiors són bastant insistents i saben el que es diuen. Però, una altra vegada, no en vaig fer cas. Em vaig posar a xatejar per oblidar que m'estava quedant sol de veritat.

Aleshores, van tornar a trucar a la porta. Sí, per tercera vegada. No tenia intenció d'obrir. Ja he dit que passava de tot. Tot em sobrava, excepte la consola, el mòbil i l'ordinador, és clar. Però van insistir. Trucar i trucar. I vaig anar a obrir.

“Qui deu ser!? Pesats!”, vaig pensar.

En obrir, vaig flipar per tercer cop, el dia del meu aniversari. Al porxo, la Laura, la meva novia, em va clavar el mòbil davant el nas.

—Dos-cents trenta-cinc whatsapps! T'has tornat boig o què? Fa una hora que t'espero a la porta del cinema i tu vinga a enviar-me whatsapps —em va dir la Laura.

—Després diràs que no et faig cas —vaig dir jo.

—En persona, Uri. No em fas cas en persona. Vull un novio real no pas un de virtual —em va explicar per enèsima vegada.

—Doncs, a mi una novia virtual m'estaria bé. Seria menys pesada—vaig respondre, irritat.

—Ara t'has passat! Ets insuportable! Hem tallat! —em va etzibar.

I se'n van anar.

—Avui és el meu aniversari. Perdona, Laura! —vaig bramar en un intent desesperat d'impedir que marxés. Però va creuar el jardí i es va allunyar.

Vaig tornar a tancar-me a l'habitació. Ara, la veu interior em parlava amb tanta força que no la vaig poder ignorar: "L'estàs espifiant, l'estàs espifiant. És el teu aniversari i estàs sol. Sol. Sol. Sol!".

I, aleshores, van tornar a trucar a la porta. Aquesta vegada, vaig anar a obrir amb molta mala bava. Fos qui fos em sentiria. N'estava fart, molt fart, de que no em deixessin en pau.

Però en obrir la porta vaig flipar per quart cop consecutiu, el dia del meu aniversari. Al porxo, gran com una moto de 1.500 cc., estava el meu cor. Vermell, lluent, i bategant molt de pressa. El meu cor davant meu, fora del meu pit, a la porta de casa meva.

—Què hi fas aquí? —vaig dir, amb por i sorpresa.

—Me'n vaig —va contestar.

—Te'n vas!? On?

—Ja no em necessites. Has expulsat de la teva vida les persones que estimes. No et queda ningú a qui estimar. No em necessites. Me'n vaig —em va explicar, el meu cor.

I es va girar per marxar. Però vaig tractar d'aturar-lo.

—No em pots abandonar. Avui és el meu aniversari —vaig dir, somicant.

—No m'ho sembla pas. A ningú no li agrada estar sol el dia del seu aniversari. Tu, en canvi, t'estàs aïllat dins la teva habitació, jugant compulsivament a videojocs, i ignorant què passa al teu voltant.

El meu cor va començar a caminar cap a la porta del jardí.

—Si us plau, no te'n vagis. Digues, què he de fer?

Es va girar per darrera vegada i em va dir:

—Busca'm. Surt de la teva habitació i busca'm. No seré gaire lluny, però m'hauràs de trobar.

I se'n va anar.

Confós, vaig tornar a la meua habitació, però aquest cop no vaig tancar la porta. Em vaig quedar plantat mirant al meu voltant. Era un fàstic d'habitació. Tot estava desendreçat i escampat per terra. Roba, papers, restes de menjar, sabates. El llit desfet des de feia dies.

A la cuina, la nevera buida, i a l'aigüera, plats bruts, amb restes resseques i incrustades. Moltíssims plats per fregar.

Em vaig sentir terriblement sol i desgraciat. Trist. Desemparat. Tenia l'autoestima per terra. Això, des de feia molt de temps. Quan, de tot d'una, una veu electrònica i freda em va parlar des de l'habitació.

—Uri, pots venir un moment?

Vaig córrer i, en entrar, vaig veure que la pantalla de l'ordinador em mirava fixament.

—Apaga'm d'una vegada, noiet —em va dir.

Em vaig fregar els ulls. Vaig flipar per cinquè i últim cop, el dia del meu aniversari.

—Estic cansat de pensar —va parlar l'ordinador—. Fa mesos que no em deixes descansar. És hora de que em tanquis i recuperis la teua vida, la família i els amics.

—Sóc a temps de recuperar-los?

—És clar que sí. Va, afanya't i tanca'm. I després, porta'm al menjador.

Així ho vaig fer, i mentre instal·lava l'ordinador al menjador, vaig recordar els consells dels pares, dels quals havia passat tant: connecta't a internet només una estona cada dia; fes un bon ús dels videojocs i no juguis sol; a la xarxa, no parlis amb estranys; i no et connectis a internet durant la nit perquè has de descansar.

Després, vaig sortir de casa decidit a recuperar la meua vida. Vaig anar a buscar els meus pares. També la Laura, el Pau i el Braulí. Vaig caminar durant hores. Per fi, els vaig trobar.

Eren tots junts asseguts a la terrassa d'un bar xerrant animadament. I em vaig sentir el noi més afortunat del món. Vaig córrer cap a ells, per disculpar-me i fer-los una abraçada.

En aquell moment, en un instant, van començar els batecs dins del meu pit. I vaig tornar a sentir el meu cor retronant fort dins meu. Més fort que mai. El millor regal d'aniversari que hagués pogut imaginar.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

